

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΟΥΣ

Μοντέλα που εμπνέουν και ξετρελλώνουν τους ζωγράφους. Ιστορικές φίλες ζωγράφων. Οι δύο φύλακες άγγελι του Ρομπέν. Ίσαβέλλα Μπράντ και Έλένη Φούρμντ. Το δράμα του Ρέμπραντ. Ο τραγικός έρωσ του Δάντε-Γαβριήλ-Ροσσέτι. Ένας άτυχος καλλιτέχνης. Ο Φόιερμαχ και οι άτυχοι έρωτές του. Η Φερναρίνα του Ραφαήλ. Μοντέλα άγγελι και μοντέλα διάβολι κλπ. κλπ.

Συνά βλέπει κανείς να χτυπά την πόρτα του ατελι ενός ζωγράφου ένα κορίτσι, μιá γυναίκα. Η γυναίκα αυτή είνε συνήθως πολύ φτωχικά ντυμένη, αλλά επάνω στη φροσιά της, στην εμφάνισή της, διακρίνει κανείς ολοφάνερη την προσπάθεια να κρηγί ή φτωχικά πίσω από ένα κάποις επιτηδευμένο γούστο. Το πρόσωπο της κοπέλλας είνε σχεδόν πάντοτε κουρασμένο, τα χαρακτηριστικά του προσώπου την εξάντληση. Η πόρτα του ατελι ανοίγει, ή κοπέλλα χαιρετά και άρχίζει άμέσως να γδύνεται, χωρίς διατυπώσεις, ενώ συγχρόνως άνατάλασει μερικά λόγια με το ζωγράφο. Σε λίγο άνεβαίνει στο βάθρο και παίρνει τη στάση που της υποδεικνύει ο καλλιτέχνης. Και ή εργασία άρχίζει. Σε λίγο τις γραμμές της γυμνότητος της άρχίζει να τις μεταφέρει νευρικά το πινέλο πάνω στο τελλάρω...

Αυτά είνε συνήθως τα μοντέλα των ζωγράφων. Όμως ή ίσ ορία της τέχνης άναφέρει συχνά περιπτώσεις, στις όποιες ή γυναίκες αυτές εστάθηκαν για τους καλλιτέχνας κάτι περισσότερο, από απλά, ψυχρά μοντέλα. Υπήρξαν στον κόσμο μοντέλα που ένέντευσαν άληθινά καλλιτέχνας, που άγαπήθηκαν και έλατρεύθηκαν απ' αυτούς. Όλες όμως δέν έκαναν και έντυχιμένους εκείνους που στον έρωτά τους άποζητήσαν ιδανικές μορφές και τις ύψηλές ένπνευσεις. Υπήρξαν μερικάς που τους έκαναν ένα διαρκές μαρτύριο, μιá άτέλειωτη τραγωδία ή ζωή, όπως και άλλες που έξεληθρῶσαν κοντά τους μιá μεγάλη άποστολή, που τους έπαρηγόρησαν στη δυστυχία τους, που τους ένεδόρρουν στη άπογοήτευσή τους, που τους έκαναν πω όρατες τις έντυχιμένες στιγμές του σταδίου τους...

Είνε γνωστή ή μεγάλη άγάπη που ο πρόδρομος της Ιταλικής τέχνης, ο Γεορτζιόνε, έφρεσε προς ένα μοντέλο του, την όμορμότεη Καικαλία, όπως είνε επίσης γνωστό και το φαμίλια με το όποιο ή ανάεια αυτή γυναίκα έπίστει πάντοτε την ψυχή του μεγάλου ζωγράφου. Στο τέλος των έγκατέλειψε οίκτηρη κατάσταση, κομφέλλι πραγματικό, χωρίς χαρμιά όρεξη για ή εργασία. Η μοιραία αυτή γυναίκα κατούρωσε να σκοτώσει ένα μεγάλο ταλέντο!

Έπίσης είνε γνωστή ή Λουκρητία ντελ Φέντε, ο δαίμονας αυτός, που κατέστρεψε έναν καλλιτέχνη, ο όποιος ήταν προορισμένος να γίνη μεγάλος: τόν Άνδρέα ντελ Σάρτο, του όποιου τόν τραγικό αυτό έρωτα έδημοσιεύσαμε στην «Οικογένεια». Αντιθέτως ο Ρομπέντες είχε την ευτυχία να γνωρίσει δυό γυναίκες που άληθινα τόν έβράδην για ν' αναδειχθί και να καταλάβη τη θέση που τού άνήκει στην καλλιτεχνία.

Το πρώτο του μοντέλο ήταν ή Ίσαβέλλα Μπράντ. Την άγάπης παράφορα και την έκαμε γυναίκα του. Την ζωγράφισε πολύ, δέν έχόρριταν να άποτυπώη στον πίνακά του τη φυσιογνωμία της, τις πλαστικές γραμμές της θείας γυμνότητος της. Άλλ' ή μοιραία έφθόνη την ευτυχία του ζωγράφου. Και ή άγαπημένη του Ίσαβέλλα ξεψύχοσε ένα βράδυ στην άγκαλιά του Ρομπέντες, ο όποιος έθρηνησε οά μωρό παιδί...

Ο καλλιτέχνης έμεινε πολόν καιρό άπαρηγόρητος. Και θά χάνονταν όρισμένος απ' τη μελαγχολία και τη θλίψη του, αν δέν βρισκόταν στο δρόμο του μιá ευγενική ψυχή, ένα τρυφερό πλάσμα, ή Έλένη Φούρμντ, για νά τόν εμπνεύσει και πάλι τόν πόθο και την όρεξη της καλλιτεχνικής δημιουργίας.

Αυτή ήταν το δεύτερο μοντέλο αλλά και ή δεύτερη γυναίκα του ζωγράφου. Αν ή Ίσαβέλλα ένέπνευσε στο Ρομπέντες τις μετωμένες γυναικες συνθέσεις του, που είνε γεμάτες από πάθος και όρεξη, ή Έλένη τού έχόρρισε πίνακας στους όποιους διακρίνεται ή λεπτή χάρη μιας παρθενικής σεμνότητος. Αυτή επίσης τού έχόρρισε και το πολυαγαπημένο παιδί του, που ζωγράφισε σε τόσες και τόσες άριστουργηματικές του εικόνας. Ο Ρομπέντες εστάθηκε ένας

από τους έντυχεστέρους ζωγράφους όλων των εποχών. Ένας άλλος ζωγράφος, από τους μεγαλειότερους, ο Ρέμπραντ, εστάθηκε πολόν δυστυχής στη ζωή του. Άγάπης παράφορα τη γυναίκα του Σάσκια, και σ' αυτήν όφειλει τις όμορμότερες συνθέσεις του. Άλλ' ή έντυχία του δέν έχόρρισε πολόν. Η άγαπημένη του γυναίκα πέθανε, και με το θάνατό της ή δυστυχία ήθεσε να χτυπήη την πόρτα του καλλιτέχνη.

Ο Ρέμπραντ έπεσε σε άληθινή άθλιότητα. Δέν άνεγνώριζε πια τόν έαυτό του, δέν αισθανότανε πια χαρμιά δύναμη μέσα του για να παλαίψη με τη φτώχεια, με την καταδρόμή της τύχης. Άλλά μιá γυναίκα τόν έσωσε: ή Χέντριεκε Στόφφελς.

Η Χέντριεκε ήταν ένα φτωχότατο κορίτσι του λαού. Έρημη κι άπροστάτευτη, ήθεσε μιá μέρα να ζητήσει εργασία στο ατελι του ζωγράφου. Η παρθενική όμορφότητα της κόρης, ή φτώχεια της, ή τρυφερότητά της, έσυγκίνησαν τον άπογοητευμένο Ρέμπραντ. Άρχισε να εργάζεται με κάποις μεγαλειότερη όρεξη. Η Χέντριεκε τόν ένεδόρρουν, ή λαλιά της έχυνε βάλαμο στην πληγωμένη καρδιά του καλλιτέχνη.

Ο Ρέμπραντ επάλαιψε μαζί της ήρωικά ενάντια στη δυστυχία, στην κακομοιριά. Η Χέντριεκε έμεινε κοντά του ίσαρη το θάνατό του, όχι πια απλό μοντέλο, αλλά φύλακας άγγελος και αγαθό πνεύμα του ατελι του. Η γυναίκα αυτή είνε μιá από τις πω τρυφερές φυσιογνωμίες που αναφέρεις ή ιστορία της τέχνης.

Άκούστε τώρα και την τραγωδία ενός άλλου καλλιτέχνη, ζωγράφου και ποιητή μαζί, του Δάντε-Γαβριήλ-Ροσσέτι.

Ο καλλιτέχνης αυτός μιá μονάχα γυναίκα ένγνώρισε και άγάπης στη ζωή του: την Έλαιοσάβετ Σίνταλλ. Άλλά την άγάπης με την παράφορη άγάπη τού νεοπλαθούς, με μιá παθολογική κι άρροστημένη άγάπη. Ο Ροσσέτι ήταν νεοπλαστικός και ή Έλαιοσάβετ επίσης. Φανατίσθεσε πια τή πραγματική τραγωδία ήταν ή ζωή και ο έρωτας των δυό αυτών νοσηρών υπάρξεων!

Το γέλιο δέν ξεχώρισε ποτέ από το κλάμα, ή ήδονή δέν ξεχώρισε ποτέ από τόν πόνο στα χρόνια που έζησαν μαζί. Η βιογραφία του καλλιτέχνη αυτού είνε μιá άνατριχιαστική συλλογή ψυχικών μαρτυρίων, παροξυσμών, παρδόσεων αισθημάτων, όδυνωδών μεταπτώσεων!

Έπειτα από καιρό ή Έλαιοσάβετ πέθανε, και ο θάνατός της εστάθηκε ένα βαρύν πλῆγμα για τόν άδύνατο και άρρωστο αυτών καλλιτέχνη. Προτού τοποθετήσουν το άγαπημένο σῶμα στο φέρετρό, ο Ροσσέτι τόν έστρεψε με λουλούδια, τα όποια είχε καταβρέξει με τα δάκρυά του όλόκληρη την προηγούμενη νύχτα. Και έπειτα, όταν την έτοποθέτησαν, ο ζωγράφος έμάζεψε όλα τα χειρόγραφα των ποιημάτων του που δέν είχε ποτέ τόν δημοσίευση, και τά έβραλε άνάμεσα στα χυσιά μαλλιά της λατεμένης νεκρής. Της άνήκαν, ήταν δικιά της, αυτή τού τα είχε έμπνευσει...

Πέρασε ένας όλόκληρος χρόνος από τότε. Ο καλλιτέχνης είχε κατανηγή μισοτέλλος. Και δέν άγνησε να καταλίξη στο φρενοκομείο.

Ο μεγάλος γερμανός ζωγράφος των τελευταίων χρόνων, ο Φόιερμαχ, είχε κι αυτός τόν δράμα της ζωής του. Δυό γυναίκες, δυό μοντέλα του, έπαυσαν σημαντικό ρόλο σ' αυτήν. Και τις δυό αυτές γυναίκες τις εναβόρησαν κανείς οε όλα τα άριστουργηματικά του έργα.

Η πρώτη, ή Νάνα Ρίτσι, τού έδωσε τά με λαγολογικά ξεσθιά πρόσωπα της «Τριγένειας» και της «Παναγίας» του. Μέσα στα γαλανά της μάτια, πίσω από την άπαλή επιφανειακή τους λάμψη, έκρυβότανε το πάθος.

Ο έρωτας αυτός κατέστρεψε και τις πια λεπτές κλωστές της ψυχής μου... Έγχαρις ύστερ' από λίγον καιρό ο ζωγράφος σ' ένα φίλο του, τόν Άτλινγκερ. Και άληθινα τού έ-

Ο Ραφαήλ.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΜΕΝΤΗΡ ΑΛΜΠΟΥΚΕΡΗ

ΓΕΡΟΣ ύπεφερε πολύ από την θγρασία και το κρύο. Μά και η κόρη του ήταν ένκευρσι-σμένη κι' αυτή από την κακοκαιρία που δεν την άφηνε ν'άπλώση τὰ ρούχα της και τὰ έβα-ζε μαζί του. 'Αδιάκοπα τὸν έγκρίνιαζε. Τὸν μεταχειρίζτανε χειρότερα από σκυλί. Καί πραγματικά μόνον με την έγκαρτέρησι τοῦ σκυλλοῦ θά μπορούσε νὰ παραβληθῆ ἡ ὑ-πομονή με την ὁποία άκουγε ὁ γέρος τις βρισιές της.

Κι' αυτό γιατί φοβότανε πολύ μήπως τὸν δώξῃ από τὸ σπίτι.

Ὅστόσο ὁ γέρος διψοῦσε ἐκδίκηση, ἤθε-λε νὰ τιμασθῇ τὴν κόρη του γιὰ τὰ μαρ-τύρια ποὺ τραβούσε ἀπ' αὐτήν.

Ἀπὸ τότε ποὺ βραβιάθηκε ὅτι δὲν θά γι-νόταν ποτέ παιὰ καλά, τὸ ἔνα μετὸ τὸ ἄλλο

διάφορα σχέδια ἐκδίκησεως περνούσαν τὸν μυαλό του και τὸν ἀ-ποροφούσαν τὴν σκέψη του και τὴν ζωή.

Δὲν ζούσε πλέον παρά μοναχὴ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ και δὲν ζητοῦ-σε τίποτε ἄλλο, παρά νὰ βρῆ μιὰ κατάλληλῃ εὐκαιρία νὰ πραγμα-τοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησί του.

Καί ἡ εὐκαιρία αὐτὴ τοῦ παρουσιάσθηκε μιὰ μέρα. Ἡ κόρη του τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, εἶχε βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ πρῶτ. Φεῦ-γοντας, ἔγινε λίγο τὴν πόρτα, ὅπως ἐσυνήθιζε.

Ὁ γέρος ποὺ ἔμεινε μόνος στὸ σπίτι, παράλυτος και κατὰκοιτος στὸ στρώμα, πέθανε ἀπὸ τὴν δίψα, μὰ δὲν ἔπαυε κανεὶς ἐκεῖ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νερό.

Ἐνῶπιτος και ἡ κόρη του δὲν φάνηκε πουθενά. Πέρασε ὀλη ἡ νύχτα και ἄκόμα νὰ φανῆ. Καί μόνο στις 9 τὸ πρωὶ μπήκε μέσα, ἡ μάλλον ἐκλισθήκε στὸ πάτομα, μαλλιοτραβηγμένες με τὴν Ἰωάννα τὴν φιλενάδα τοῦ Βερνάδου, ἡ ὁποία τὴν γρονθοκοποῦσε και τὴς ἔλεγε :

— Νά μοῦσῃ, νὰ σὲ μάθω νὰ μοῦ πέρνεις τὸν φίλο μου... Καί ἐτραβούσαν ἡ μιὰ τὴς ἄλλης τὰ μαλλιά και ἡ φωνές τους ἀναστάτωναν τὴν συνοικία.

Τοῦ κάκου προσεπάθησαν οἱ γείτονες νὰ τις χωρίσουν. Ἦταν ἀδύνατο. Τόσο δυνατὰ κρατοῦσε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη Ἐσφιρίσαν στὸ τέλος και ἤρθε ἡ ἀστυνομία. Τὶς πήσαν και τις δῦο στὸ τμήμα.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν γιὰ μιὰ στιγμῆ.

Ὁ γέρος ἀπὸ τὴν κατὰπλησῆ του δὲν εἶχε βγάλῃ οὔτε λέξι στὸ διάστημα αὐτό.

Τὸν εἶχε πιάσει μιὰ λύσσα, μιὰ μανία... Τὰ μάτια του ἔβγαζαν φλόγες.

Ἡ κόρη του φιλενάδα τοῦ Βερνάδου, ἔκός ἡμιένου νεοῦ ποὺ τὸν εἶχε συμμαρτέσει στὸ σπίτι του και αὐτὸς λοιπὸν εἶχε ἐξελογίσει τὴν κόρη του ; Γι' αὐτὸ ἔλειπαν και οἱ δῦο ὀλη τὴ νύχτα :

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἤρθε στὸ σπίτι ὁ Βερνά-δος. Κρούταε νὰ δικαιολογηθῆ στὸ γέρο γιὰ τὸ ἐξῆνι του με τὴν πρόρασι ἔπως εἶχαν ἔκτακτῃ ὑπηρεσία... Δὲν ἤξερε τις σκηνές ποὺ εἶχαν διαδοματισθεῖ τὸ πρωὶ.

Πληρώσει τὸν γέροντα και τοῦ εἶπε τὴ τυπικὴ φράσι, ποὺ τοῦ ἔλεγε κάθε μέρα.

— Ἐ, γέρο, πὼς τὰ πῆς ; Ὁ γέρος δὲν τοῦ ἀπάντησε. Τοῦ ἔκανε ἔνα μόνον νεῦμα γιὰ νὰ

δηλητηριάσει τὴν ψυχὴ και τὸν έγκατέλειψε σὲ μιὰ κυριολεκτικὰ πα-θολογικὴ ἀπελπισία ἡ μοιραία ἐκείνη γυναικία.

Ὁ καλλιτέχνης τὴν ἔκλαψε σὴν ἀρχή, τὴν ἔμισσε ἔπειτα. Καί ὅταν ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια, δυστυχισμένη και μετανωμισμένη, ἡ Νάνα ἤρθε νὰ χρεστήσῃ τὴν πόρτα τοῦ Φοίτημας ἐκεῖνος ; τὴν ἐκῆτα-ταεὶ σὰ μιὰ ζῆνη, πανάξιση γυναικία, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔβρισκε στὴ ζωῇ του.

Γιατί εἶχε ζήτησῃ τὴ λήθη στὸ μεταξύ αὐτό, σὲ μιὰν ἄλλη γυ-ναίκα, στὴ Λουζία Μπουρνάτσι, αὐτὴ ποὺ μετὸ σκυθρωπὸ πρόσωπὸ της και τὸ φλογερὰ της μάτια τοῦ ἔχρασε τις ὀραιότερες Μῆδειες του, τὴ Μῆδεα μετὸ τὸ ἔξωτος. Ἡ Μῆδεα σὴν ἀμοιούδα. Μὰ και ἡ νέα αὐτὴ ἀγάπη του τοῦ ἔκανε κακὸ—τὸ τελευταίον παὺ αὐτὴ τὴ φορὰ. Τὸν έγκατέλειψε κι' αὐτὴ, τὸν ἄφηνε ἔρημο κι' ἀπελι-σμένο...

Ἐδυχνόστατος στὸν ἔρωτα ὑπῆρξε ὁ Ραφαήλ. Ἡ Φαρναγία του, ποὺ πῆθανε κιτόπιν στὰ χέρια του, στὸν ἀνθὸ τῆς ἡλι-κίας της, τὸν ἐλάτρευσε κυριολεκτικῶς...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῶν μοντέλων τῶν μεγάλων ζω-γράφων, ποὺ τὰ βλέπομα και τὰ θαυμάζομα σήμερα στὸις πινακὰς τῶν, χωρὶς νὰ ὑποπτενοῦματε τὴν καλο-σύνη ἡ τὴν κακία τους, τὴν ἀγαθότητά τους ἡ τὸ διε-στραμμένο χαρακτήρα τους.

πλησίαση ἄκόμα. Ὁ νέος ἐπροζώρησε. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸν γέρο, ἐκεῖνος τοῦ εἶπε με χαμηλὴ φωνὴ ὅτι εἶχε κάτι σπουδαῖο νὰ τοῦ ἀνακοι-νώσῃ ἄλλὰ τὸν παρεκάλεσε προηγουμένους νὰ πῆν νὰ τοῦ φέρῃ τὸ μεγάλο μαχαίρι τῆς κουζίνας.

— Τί τὸ θέλεις ; Τὸν ἐρώτησε λίγο ξαφνιασμένος. Ὁ γέρος χαμογέλασε αἰνιγματικά.

— Πήγαινε παιδί μου, τοῦ εἶπεν, φά σοῦ πὼ σὲ λίγο τὸ γιατί... — Καλὰ πηγαῖνο !

Σὲ ἔνα λεπτὸ ὁ Βερνάδος ἐγύρισε κρατώντας τὸ μαχαίρι, τὸ ὁ-ποιο κ'ἔδωκε στὸν γέρο.

— Κλείσε τώρα τὴν πόρτα, νὰ μὴ μὰς ἀκούσουν, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

Ὅταν ὁ Βερνάδος ἔκλεισε τὴν πόρτα, ὁ γέρος ἐξακολούθησε : — Πάρε τώρα αὐτὸ τὸ ρολόγι... Βάλ' το στὴ τσέπη σου... Καί ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἔνα παλῆρ ὄρολόγι ἀπὸ νικελ, και τὸ ἔδωσε στὸν Βερνάδο.

Ἐπειδὴ ἐκεῖνος δίσταζε νὰ τὸ πάρῃ, ὁ γέρος τοῦ εἶπε ἐπιτακτικά. — Πάρτο, σοῦ λέω.

Ὁ Βερνάδος τὸ ἔπῃρε με τὴ σκέψη ὅτι ὁ γέρος τὰ εἶχε χα-μένα. Βλέποντας ὅμως τὸν τρόπο μετὸν ὁποῖο βαστούσε τὸ μα-χαίρι, ἀπομακρύνθηκε λίγο φοβισμένος.

Τὴν στιγμῆ ἐκεῖνη ὁ γέρος, ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπότομη και ἀρ-χισε νὰ φωνάζῃ.

— Ἀχ ! Ἀχ ! Πειθαῖνο !... Ὁ Βερνάδος δὲν εἶχαν ἀκούσει ἄλλοτε τὸν γέρο νὰ φωνάζῃ τόσο δυνατὰ. Φοβήθηκε ὅμως νὰ πλησίασῃ μῆπως ὁ γέρος τὸν χτυ-πάσῃ με τὸ μαχαίρι του. Ἀπομακρύνθηκε δῦο-τρία βήματα, χωρὶς νὰ εἰπῆ οὔτε μιὰ λέξι, περιμένοντας νὰ ἰδῇ τί θά συμβῆ, βέβαιος ὅτι εἶχε νὰ κίνη ἡ ἔνα ἰριλλά.

Ἄξαφνα κίνησῃ ὁ γέρος ἐκκοίμασε τὸ ποταμίσμο του και με μιὰ γρήγορη κίνησι βῆσισε τὸ μαχαίρι μέσα στὸ στῆθος του, ὡς τὴν λαβή. Ὅτε μιὰ σταλαγματιά αἵματος δὲν χύθηκε. Τὸ μαχαίρι ἐμπόδιζε τὴ πληγὴ νὰ ἀμφορήσῃ. Στὸ πρόσωπο τοῦ γέρου ζῶγρα-φίστηκε ἔνας σπασμὸς ἀνωγίας και τὰ χέρια του ἔπεσαν κάτω ἀ-κίνητα.

Ὁ Βερνάδος ἔτροξε φωνάζοντας στὴν πόρτα, ζήτησας νὰ τρέξῃ ὁ κόσμος. Ἐπειτα πῆγε και ἔβγαλε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ γέρου, με τὴν ἐπιδο μῆπως τὸν σώσῃ.

Γυναίκες και ἄνδρες τότε ἔτρεξαν μέσα και εἶδαν τὸν Βερνάδο, νὰ κρατῆ στὰ χέρια του, τὸ καταμαρτυμένο μαχαίρι ποὺ τὸ εἶχε βγάλῃ ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ γέρο.

Ἄν εἶδαν τὸν γέρο μαζωρωμένον, ριχθῆκαν ὀλοι κατὰ τοῦ Βερνάδου, σάν δαιμονισμένοι, νοιμώντας πὼς αὐτὸς τὸν εἶχε σκοτώσει.

Τὸν γυνοῦσαν ἀκίνητα, ἔπειτα τὸν ἔδεσαν και τὸν ἔπῃραν στὴν Ἀστυνομία.

Σὲ λίγους μῆνες ἔγινε ἡ δίχη του και ὁ Βερ-νάδος καταδικάσθηκε σὲ ἰσοβία δεσμῆ.

Κανεὶς δὲν πίστευε τὰ λόγια του και σὶς διαμαρτυρίες του πὼς ἦταν ἄθωπος. Αἱ ἀποδείξεις ἦσαν ἔωναντες, πραγματικῶς, χειρο-πιαστές. Μῆπως δὲν τὸν εἶχαν πιάσει ἔπ' αὐτοφάωφ. Μῆπως δὲν βῆχαν τὸ νικελῖνο ρολόι τοῦ γέρο στὴ τσέπη του, πράγμα ποὺ ἀποδεικνυε πὼς ἡ κλοπὴ ἦταν τὸ ἐλατῆροστοῦ ποῦ φόνου ;

Ἡ ἐκδίκησης τοῦ γέρο, γιὰ τοῦ κοριτοῦ τοῦ τὴν ἀτίμωσα, εἶχε πραγματοποιηθῆ καλά. Ὁ γέρος εἶχε κινήσει ! Ὁ νεκρὸς εἶχε ἐκδικηθεῖ...

ΜΕΝΤΗΡ ΑΛΜΠΟΥΚΕΡΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Στὴν Εἰσαγγελία τῆς Ἐλβετικῆς πόλεως Βασιλείας συνέβαινε ἀπὸ μὴνὸν ἔνα παράξην και ἀνεξήγητο φαινόμενο. Κάθε λίγο και λιγάκι ἐξηφανίζοντο ἀπ' τὰ γρασεῖα τῆς Εἰσαγγελίας διάφορες δικογραφίες κατὰ τρόπο μυστηριώδῃ, χωρὶς κανεὶς νὰ μπορῆ ν' ἀνακαλύψῃ οὔτε ποὺ ἔξηφανίζοντο, οὔτε ποῦς τις ἔφαινε.

Τέλος, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μερικὰ παιδιὰ, καθώς ἔπαιζαν στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου, βῆχαν μέσ' στὸ ποτάμι ἔνα μικρὸ δεματάκι με διάφορα ἔγγραφα και τὸ πῆγαν στὸις γονεὺς τους, οἱ ὁποῖοι πάλι τὸ παρέδω-σαν στὴν Ἀστυνομία. Ἐκεῖ ἐξηκριβώθη ὅτι τὸ δεμα περιεῖχε μερικῶς δικογραφίες ἀπ' ἐκείνες ποὺ εἶχαν ἔξαφανισθῆ ἀπ' τὴν Εἰσαγγελία.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη πολυάριθμοι ἀτυφύλομας μετεμφωσμένοι σὲ βαρκάρηδες και ψαράδες ὄρμηξαν νὰ ἐπιβλέπων ἀγρυπνια τις ὄχθες τοῦ ποταμοῦ και δὲν ἄργησαν νὰ ψαρεύουν κι' αὐτοὶ κι' ἄλλες δικο-γραφίες, ἔως οἱτοῦ ἐπὶ τέλος ἄψυρσαν και τὸν γραμματικῶς τῆς Εἰσαγγελίας, τὴν στιγμῆ ἀκριβῶς ποὺ πετοῦσε μερικῶς μέσ' στὸ ποτάμι. Φυσικὰ ἐμφυλακίσθηκε ἀμέσως.

Ὅταν τὸν ἐρώτησαν γιατί ἔξηφανίσε τις δικογραφίες, ἀπάντησε :

— Ἐπειδὴ εἶχαν μαζεθῆναι παραπολλές ὑποθέσεις και δὲν ἐπρόφθαναν νὰ τις ἐνεγῶ, βῆχαν αὐτὸν τὸν τρόπο γιὰ νὰ διευκολύνω τὴν δικαιοσύνη !...

